

**แบบการเสนอผลงาน
(ระดับชำนาญการ และระดับชำนาญการพิเศษ)**

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลบุคคล/ตำแหน่ง

ชื่อผู้ขอประเมิน นายประเสริฐ เพ็ชรผจญ

ตำแหน่งปัจจุบัน นักวิชาการป่าไม้ปฏิบัติการ

หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งปัจจุบัน ปฏิบัติงานในฐานะผู้ปฏิบัติงานระดับต้น ที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถทางวิชาการในการทำงานปฏิบัติงานด้านวิชาการป่าไม้ ภายใต้การกำกับ แนะนำ ตรวจสอบ และปฏิบัติงานอื่นตามที่ได้รับมอบหมายโดยมีลักษณะงานที่ปฏิบัติในด้านต่าง ๆ ดังนี้

๑. ด้านการปฏิบัติการ

(๑) ร่วมดำเนินการเกี่ยวกับการสงวน อนุรักษ์ คุ้มครอง ดูแล รักษาทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า เพื่อเป็นการรักษาสมดุลของระบบนิเวศ ตลอดจนความหลากหลายทางชีวภาพ ส่งเสริมการปลูกป่า เพื่อจัดการให้เป็นป่าเศรษฐกิจ

(๒) ร่วมดำเนินการเกี่ยวกับการฟื้นฟู แก้ไข ความเสื่อมโทรมของระบบนิเวศในพื้นที่ป่าไม้ เพื่อเป็นการรักษาสมดุลของระบบนิเวศให้คงอยู่ตลอดไป

(๓) ร่วมดำเนินการเกี่ยวกับการควบคุม กำกับดูแล ป้องกันการกระทำผิด บุกรุก ทำลายป่า การป้องกันและควบคุมไฟป่า การจัดการที่ดินป่าไม้ การอนุญาตการใช้ประโยชน์จากไม้ ที่ดินป่าไม้ ผลิตผลป่าไม้ อดสาหกรรมไม้ สวนป่า ตามกฎหมายว่าด้วยการป่าไม้ เพื่อรักษาและใช้ทรัพยากรป่าไม้อย่างยั่งยืน

(๔) ร่วมดำเนินการเกี่ยวกับการส่งเสริม กระตุ้น และสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนมีความรู้สึก ห่วงแทนและมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า และการจัดการป่าชุมชน เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ประชาชนร่วมกันรักษาทรัพยากรป่าไม้ให้คงอยู่ตลอดไป

(๕) ร่วมศึกษา วิจัย และพัฒนาเกี่ยวกับการอนุรักษ์ การบริหารจัดการ และการฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้ สัตว์ป่า ความหลากหลายทางชีวภาพ การปลูกป่า ผลิตผลป่าไม้ และวิชาการป่าไม้อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านวิชาการป่าไม้

๒. ด้านการวางแผน

วางแผนการทำงานที่รับผิดชอบ ร่วมดำเนินการวางแผนการทำงานของหน่วยงานหรือโครงการ เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมายและผลสัมฤทธิ์ที่กำหนด

๓. ด้านการประสานงาน

(๑) ประสานการทำงานร่วมกันทั้งภายในและภายนอกทีมงานหรือหน่วยงาน เพื่อให้เกิดความร่วมมือและผลสัมฤทธิ์ตามที่กำหนด

(๒) ชี้แจงและให้รายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูล ข้อเท็จจริง แก่บุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความเข้าใจหรือความร่วมมือในการดำเนินงานตามที่ได้รับมอบหมาย

๔. ด้านการบริการ

ให้บริการข้อมูลสารสนเทศและถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า การกำหนดกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวและนันทนาการ การจัดทำระบบสื่อความหมายและพัฒนากิจกรรมให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว ถ่ายทอดเทคโนโลยีและการให้บริการทางวิชาการเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติและการบริการการท่องเที่ยวแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและประชาชน การบริการและการถ่ายทอดเทคโนโลยีการเพาะเลี้ยงและการอนุรักษ์สัตว์ป่า รวมถึงการสนับสนุนและแจกจ่ายกล้าไม้เพื่อการฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาทางด้านการจัดการทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า

ตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการ

หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง ปฏิบัติงานในฐานะหัวหน้างาน หรือปฏิบัติงานในฐานะผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์ ซึ่งต้องกำกับ แนะนำ ตรวจสอบการปฏิบัติงานของผู้ร่วมปฏิบัติงาน ใช้ความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ และความชำนาญงานสูงในด้านวิชาการป่าไม้ ปฏิบัติงานที่ต้องตัดสินใจหรือแก้ปัญหาที่ยาก และปฏิบัติงานอื่นตามที่ได้รับมอบหมาย โดยมีลักษณะงานที่ปฏิบัติในด้านต่าง ๆ ดังนี้

๑. ด้านการปฏิบัติการ

(๑) ดำเนินการ และเสนอแนะแนวทาง หลักเกณฑ์และวิธีการในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการสงวนอนุรักษ์คุ้มครอง ดูแล รักษาทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า เพื่อเป็นการรักษาสมดุลของระบบนิเวศ ตลอดจนความหลากหลายทางชีวภาพ ส่งเสริมการปลูกป่า เพื่อจัดการให้เป็นป่าเศรษฐกิจ

(๒) ดำเนินการ และเสนอแนะแนวทาง หลักเกณฑ์และวิธีการในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการฟื้นฟู แก้ไขความเสื่อมโทรมของระบบนิเวศในพื้นที่ป่าไม้ เพื่อเป็นแนวทางในการรักษาสมดุลของระบบนิเวศให้คงอยู่ตลอดไป

(๓) ดำเนินการ และเสนอแนะแนวทาง หลักเกณฑ์และวิธีการในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการควบคุม กำกับดูแล ป้องกันการกระทำผิด การบุกรุก ทำลายป่า การป้องกันและควบคุมไฟป่า การจัดการที่ดินป่าไม้ การอนุญาตการใช้ประโยชน์จากไม้ ที่ดินป่าไม้ ผลิตผลป่าไม้ วัสดุซากกรรมไม้ สวนป่าผลิตผลป่าไม้ ตามกฎหมายว่าด้วยการป่าไม้ เพื่อรักษาและใช้ทรัพยากรป่าไม้อย่างยั่งยืน

(๔) ดำเนินการ และเสนอแนะแนวทาง หลักเกณฑ์และวิธีการในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการส่งเสริม กระตุ้น และสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนมีความรู้สึกรักหวงแหน มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า และการจัดการป่าชุมชน เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ประชาชนร่วมกันรักษาทรัพยากรป่าไม้สัตว์ป่าให้คงอยู่ตลอดไป

(๕) ดำเนินการ ศึกษา วิจัย และพัฒนาเกี่ยวกับการอนุรักษ์ การบริหารจัดการและการฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้ สัตว์ป่า ความหลากหลายทางชีวภาพ การปลูกป่า ผลิตผลป่าไม้ และวิชาการป่าไม้อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านวิชาการป่าไม้

(๖) ดำเนินการ สร้าง และพัฒนาวิธีการ เครื่องมือเกี่ยวกับการวัด ประเมินผลการปฏิบัติงาน ในภารกิจต่าง ๆ ของหน่วยงาน เพื่อให้สอดคล้องและเชื่อมโยงกับนโยบายและยุทธศาสตร์วิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมายของส่วนราชการ

(๗) เข้าร่วมประชุม เพื่อเสนอแนะแนวทางในการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานที่เหมาะสม ตามที่ได้รับมอบหมาย

๒. ด้านการวางแผน

วางแผนหรือร่วมดำเนินการวางแผนการทำงานตามแผนงานหรือโครงการของหน่วยงานระดับสำนักหรือกอง และแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมายและผลสัมฤทธิ์ที่กำหนด

๓. ด้านการประสานงาน

(๑) ประสานการทำงานร่วมกันโดยมีบทบาทในการให้ความเห็นและคำแนะนำเบื้องต้นแก่สมาชิกในทีมงานหรือหน่วยงานอื่น เพื่อให้เกิดความร่วมมือและผลสัมฤทธิ์ตามที่กำหนด

(๒) ให้ข้อคิดเห็นหรือคำแนะนำเบื้องต้นแก่สมาชิกในทีมงานหรือบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความเข้าใจและความร่วมมือในการดำเนินงานตามที่ได้รับมอบหมาย

๔. ด้านการบริการ

ให้คำปรึกษา และบริการข้อมูลสารสนเทศ ถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า แก่หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน หรือประชาชนทั่วไป กำหนดกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวและนันทนาการ จัดทำระบบสื่อความหมาย พัฒนาการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว การให้บริการทางวิชาการเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติ การบริการการท่องเที่ยวแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและประชาชน การบริการและการถ่ายทอดเทคโนโลยีการเพาะเลี้ยงและการอนุรักษ์สัตว์ป่า รวมถึงการสนับสนุนและแจกจ่ายกล้าไม้ เพื่อการฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้ เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาทางด้านจัดการทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า

ส่วนที่ ๒ ผลงานที่เป็นผลการปฏิบัติงานหรือผลสำเร็จของงาน

๑. เรื่อง การพัฒนาศักยภาพการใช้งานเครื่องพื้นดินคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติของเจ้าหน้าที่กู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติ

๒. ระยะเวลาที่ดำเนินการ มกราคม ๒๕๖๖ – เมษายน ๒๕๖๖

๓. ความรู้ ความชำนาญงาน หรือความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

๓.๑ พระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑

๓.๒ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒

๓.๓ ระเบียบ กระทรวงการคลัง อัตราค่าใช้จ่าย และแนวทางการพิจารณางบประมาณรายจ่ายประจำปี การฝึกอบรมสัมมนา มกราคม ๒๕๖๐ ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม การจัดงาน และการประชุมระหว่างประเทศ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๕

๔. สรุปสาระสำคัญ ขั้นตอนการดำเนินงาน และเป้าหมายของงาน

๔.๑ หลักการ เหตุผล และความเป็นมา

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีภารกิจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ ส่งเสริมและฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ในเขตพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ โดยการควบคุม ปกป้อง พื้นที่ป่าอนุรักษ์ เดิมที่มีอยู่ และพื้นที่ป่าเสื่อมโทรมให้กลับมาสมบูรณ์ ด้วยกลยุทธ์การส่งเสริม กระตุ้น และปลูกจิตสำนึกให้ชุมชนมีความรู้สึกหวงแหน และการมีส่วนร่วมในการดูแลทรัพยากรท้องถิ่น เพื่อเป็นการรักษาสมดุลของระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนความหลากหลายทางชีวภาพ สำหรับเป็นแหล่งต้นน้ำลำธาร แหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า แหล่งอาหาร นันทนาการ และการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของประชาชน กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติกระจายอยู่ทุกภูมิภาคของประเทศ โดยปัจจุบันมี

อุทยานแห่งชาติที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา จำนวน ๑๓๓ แห่ง อุทยานแห่งชาติเตรียมประกาศฯ จำนวน ๒๓ แห่ง รวมทั้งสิ้น ๑๕๖ แห่ง ซึ่งกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้ตระหนักถึงความสำคัญ ในการปฏิบัติงานด้านการดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ โดยสำนักอุทยานแห่งชาติ ส่วนกู้ภัย อุทยานแห่งชาติ มีภารกิจในการช่วยเหลือดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ที่เข้ามาใช้บริการด้วย มาตรฐานระบบการแพทย์ฉุกเฉิน เช่น ห้องปฐมพยาบาล รถยนต์กู้ชีพฉุกเฉิน อุปกรณ์ รวมทั้งระบบการส่งต่อ เป็นต้น (กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช, ๒๕๖๗)

ส่วนกู้ภัยอุทยานแห่งชาติ ในฐานะผู้รับผิดชอบดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ มีภารกิจและหน้าที่ในการจัดทำแผนด้านการเฝ้าระวัง ป้องกัน เตือนภัย และการกู้ภัยในอุทยานแห่งชาติให้ได้มาตรฐานในอุทยานแห่งชาติและวนอุทยานทั่วประเทศ วางมาตรการและกำกับดูแลความปลอดภัยต่าง ๆ ศึกษาพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศด้านการเฝ้าระวัง และการแจ้งเตือนภัย ประเมินสถานการณ์ ความต้องการ การรายงานสถานการณ์ และอำนวยความสะดวกการปฏิบัติภารกิจฉุกเฉิน กรณีอพยพช่วยเหลือประชาชน และ/หรือเจ้าหน้าที่ในพื้นที่เสี่ยงภัย รวมไปถึงจัดการฝึกอบรม ฝึกซ้อมปฏิบัติในการป้องกันและการกู้ภัย ให้เป็นไปตามมาตรฐานสากลร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (ส่วนกู้ภัยอุทยานแห่งชาติ, ๒๕๖๗) ด้วยภารกิจและหน้าที่ดังกล่าว เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติจึงจำเป็นต้องมีความรู้และทักษะการปฐมพยาบาลเบื้องต้น เพื่อช่วยเหลือนักท่องเที่ยวเมื่ออยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉิน และส่งต่อนักท่องเที่ยวได้อย่างปลอดภัย

โดยเฉพาะหากนักท่องเที่ยวอยู่ภาวะหัวใจหยุดเต้น ซึ่งเป็นภาวะฉุกเฉินทางการแพทย์ที่จำเป็นต้องได้รับการช่วยฟื้นคืนชีพในทันที เนื่องจากภาวะนี้ส่งผลให้หัวใจไม่สามารถส่งเลือดไปยังส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้ ส่งผลกระทบทางสุขภาพอย่างรุนแรงและเร่งด่วน โดยมีผลกระทบหลักต่อร่างกาย เช่น การขาดออกซิเจน ความเสียหายทางสมอง ภาวะชีวิตเสี่ยง และความเสียหายอื่น ๆ ภายในร่างกาย การแก้ไขภาวะหัวใจหยุดเต้นคือ การดำเนินการเร่งด่วน เช่น การช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐาน (Cardiopulmonary resuscitation: CPR) และการใช้เครื่องกระตุกหัวใจด้วยไฟฟ้า (Automated External Defibrillator: AED) (Fröhlich et al., ๒๐๑๓) เพื่อพยายามทำให้หัวใจกลับมาเต้นตามปกติ ซึ่งการช่วยฟื้นคืนชีพที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้ช่วยเหลือจะต้องเป็นผู้ที่สามารถประเมินได้ว่าผู้ป่วยมีภาวะหัวใจหยุดเต้น พร้อมทั้งดำเนินการให้การช่วยเหลือได้อย่างทันท่วงทีและถูกต้อง (ปริญาลักษณ์ ไตรสัตยกุล, ๒๕๖๖) จากเหตุผลและความสำคัญข้างต้น จึงได้ทำการศึกษาการพัฒนาศักยภาพการใช้งานเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติของเจ้าหน้าที่กู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ มีองค์ความรู้และทักษะในใช้เครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติ (Automated External Defibrillator: AED) ได้อย่างถูกต้องและมีความชำนาญ สามารถช่วยปฐมพยาบาลนักท่องเที่ยวให้ฟื้นคืนชีพได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และปลอดภัยตามหลักวิชาการ

๔.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษา

๔.๒.๑ เพื่อพัฒนาศักยภาพของเจ้าหน้าที่กู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติ ในการช่วยฟื้นคืนชีพโดยใช้เครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติ (Automated External Defibrillator: AED)

๔.๒.๒ เพื่อประเมินความรู้เกี่ยวกับการช่วยฟื้นคืนชีพโดยใช้เครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติ (Automated External Defibrillator: AED) ก่อนและหลังการอบรมพัฒนาศักยภาพของเจ้าหน้าที่กู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติ

๔.๒.๓ เพื่อประเมินทักษะเกี่ยวกับการช่วยฟื้นคืนชีพโดยใช้เครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติ (Automated External Defibrillator: AED) ภายหลังการอบรมพัฒนาศักยภาพ ของเจ้าหน้าที่กู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติ

๔.๓ กลุ่มเป้าหมาย

เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานด้านการกู้ชีพ กู้ภัย ในอุทยานแห่งชาติหน่วยงานละ ๒ คน จำนวน ๒๒๕ คน คัดเลือกแบบจำเพาะจงเจาะ จากอุทยานแห่งชาติ ๔๕ แห่ง จำนวน ๑๔๐ คน เจ้าหน้าที่ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติ ๗ แห่ง จำนวน ๒๑ คน และเจ้าหน้าที่ส่วนกู้ภัยอุทยานแห่งชาติ จำนวน ๑๔ คน

๔.๔ ขั้นตอนการดำเนินการ

การบรรยาย ๓ ชั่วโมง การฝึกปฏิบัติ ๕ รวมจำนวน ๘ ชั่วโมง

การบรรยาย	จำนวน ๓ ชั่วโมง
๑. การช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน (การกดหน้าอก)	จำนวน ๑ ชั่วโมง
๒. การใช้หมายเลข ๑๖๖๙	จำนวน ๓๐ นาที
๓. การใช้เครื่อง AED	จำนวน ๑.๓๐ ชั่วโมง
การฝึกปฏิบัติ	จำนวน ๕ ชั่วโมง
ปฏิบัติการช่วยฟื้นคืนชีพกับหุ่นจำลองร่วมกับ การใช้เครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติ (AED)	จำนวน ๕ ชั่วโมง

๔.๕ วิทยากร

มูลนิธิหัวใจแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

๔.๖ ระยะเวลาดำเนินการ

- รุ่นที่ ๑ วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ จำนวน ๑ วัน
- รุ่นที่ ๒ วันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ จำนวน ๑ วัน
- รุ่นที่ ๓ วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ จำนวน ๑ วัน
- รุ่นที่ ๔ วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ จำนวน ๑ วัน
- รุ่นที่ ๕ วันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ จำนวน ๑ วัน

๔.๗ สถานที่ดำเนินการ

โรงแรมมารวยการ์เด็น กรุงเทพมหานคร

๔.๘ ความสอดคล้องต่อยุทธศาสตร์ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช

๔.๘.๑ แผนพัฒนาบุคลากรกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ปี พ.ศ. ๒๕๖๕ - ๒๕๖๙)

ด้านที่ ๑ พัฒนาบุคลากรทุกระดับเพื่อก้าวไปสู่ความเป็นมืออาชีพ

๔.๘.๒ แผนปฏิบัติราชการกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๗ เรื่องที่ ๔ การนำองค์กรให้เป็นที่ยอมรับของสังคม

๔.๘.๓ แผนพัฒนาบุคลากรกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ระยะ ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๗ - ๒๕๗๐)
แนวทางการพัฒนาที่ ๒ : พัฒนาสมรรถนะบุคลากรอย่างต่อเนื่องเพื่อสร้างความก้าวหน้าในสายอาชีพ

๔.๔ การประเมินโครงการ

๔.๔.๑ ประเมินความรู้ก่อนและหลังการฝึกอบรมการใช้งานเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติ

๔.๔.๒ ประเมินทักษะการฝึกปฏิบัติการช่วยฟื้นคืนชีพกับหุ่นจำลองร่วมกับการใช้เครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติ (AED)

๕. ผลสำเร็จของงาน (เชิงปริมาณ/คุณภาพ)

๕.๑ เชิงปริมาณ

๕.๑.๑ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้เกี่ยวกับการใช้งานเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติ (AED) หลังรับการอบรมสูงกว่าก่อนรับการอบรม ร้อยละ ๘๐

๕.๑.๒ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีทักษะการช่วยฟื้นคืนชีพกับหุ่นจำลองร่วมกับการใช้เครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติ (AED) ร้อยละ ๘๐

๕.๒ เชิงคุณภาพ

ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีศักยภาพในการช่วยฟื้นคืนชีพโดยใช้เครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติ (Automated External Defibrillator: AED)

๖. การนำไปใช้ประโยชน์/ผลกระทบ

๖.๑ พัฒนาศักยภาพและทักษะของเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานด้านการกู้ชีพ ภายใต้อุทยานแห่งชาติในการใช้เครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติ (Automated External Defibrillator: AED) เพื่อช่วยเหลือนักท่องเที่ยวในสถานการณ์ฉุกเฉินได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๖.๒ ส่วนภูมียุทยานแห่งชาติ สามารถนำผลการศึกษาที่ได้ไปพิจารณาวางแผน ปรับปรุง พัฒนา ทักษะการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐานร่วมกับการใช้ AED ของเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานด้านการกู้ชีพ ภายใต้อุทยานแห่งชาติ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเผชิญเหตุและช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่มีภาวะหัวใจหยุดเต้นได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และปลอดภัยตามหลักวิชาการ

๖.๓ สร้างมาตรฐานการปฏิบัติงานและลดข้อผิดพลาดจากการทำงานในสถานการณ์ฉุกเฉิน

๗. ความยั่งยืนและขับเคลื่อนในการดำเนินการ

เนื่องจากมีอุทยานแห่งชาติ จำนวน ๑๕๖ แห่ง ทำให้การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ภูมียุทยานแห่งชาติ ให้ครบถ้วนในคราวเดียวทำได้ยากลำบาก ทั้งในเรื่องของงบประมาณ สถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกอบรม ในการฝึกอบรมครั้งนี้จึงได้คัดเลือกเจ้าหน้าที่จากอุทยานแห่งชาติที่ได้รับการจัดสรรเครื่องฟื้นคืนชีพคลื่นหัวใจด้วยไฟฟ้าแบบอัตโนมัติ (Automated External Defibrillator: AED) ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖

๘. ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการ

๘.๑ การโยกย้าย หรือการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ภูมียุทยานแห่งชาติ ทำให้เจ้าหน้าที่ชุดใหม่ขาดทักษะและความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ

๘.๒ อุปกรณ์ เครื่องมือในการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐาน และเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติของอุทยานแห่งชาติบางแห่งขาดการบำรุงรักษาและดูแลให้พร้อมใช้งาน

๘.๓ การจัดฝึกอบรมในส่วนกลางทำให้มีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการที่สูง

๙. ข้อเสนอแนะ

๙.๑ กำหนดให้เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในอุทยานแห่งชาติ ทุกคนต้องได้รับการฝึกอบรมการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐานและอบรมการใช้งานเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติ

๙.๒ มีการสนับสนุนอุปกรณ์ เครื่องมือในการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐานและเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติให้แก่อุทยานแห่งชาติทุกแห่งอย่างทั่วถึงและเพียงพอ

๙.๓ ควรมีแผนการดูแลและบำรุงรักษาอุปกรณ์ เครื่องมือในการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐานและเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติในอุทยานแห่งชาติให้พร้อมใช้งานอยู่เสมอ

๑๐. การเผยแพร่ผลงาน (ถ้ามี)

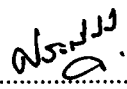
.....
.....

๑๑. ผู้ร่วมดำเนินการ (ถ้ามี)

- (๑)สัดส่วนของผลงาน.....%
- (๒)สัดส่วนของผลงาน.....%
- (๓)สัดส่วนของผลงาน.....%

สัดส่วนผลงาน ๑๐๐ % โดยเป็นผู้คิดและกำหนดกรอบการศึกษา การรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลสรุปผล เขียนรายงานและจัดทำรูปเล่ม

ขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ) ผู้ขอประเมิน

(นายประเสริฐ เพ็ชรผจญ)

(ตำแหน่ง) นักวิชาการป่าไม้ปฏิบัติการ

วันที่ ๒๒ / เมษายน / ๒๕๖๗

ขอรับรองว่าสัดส่วนการดำเนินการข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

รายชื่อผู้มีส่วนร่วมในผลงาน	ลายมือชื่อ
(๑)	
(๒)	
(๓)	

ได้ตรวจสอบแล้วขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นถูกต้องตรงกับความเป็นจริงทุกประการ

(ลงชื่อ)
(นางอภินันท์ ขอฟร)
(ตำแหน่ง)
วันที่
(ผู้บังคับบัญชาที่กำกับดูแล)

(ลงชื่อ)
(นายชัยวัฒน์ ลิมลิตอักษร)
(ตำแหน่ง)
วันที่
(ผู้อำนวยการกอง/สำนัก ขึ้นไป)

หมายเหตุ : ๑. คำรับรองจากผู้บังคับบัญชาอย่างน้อยสองระดับ คือ ผู้บังคับบัญชาที่กำกับดูแล และผู้บังคับบัญชาที่เหนือขึ้นไป
อีกหนึ่งระดับ เว้นแต่ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นบุคคลคนเดียว ก็ให้มีคำรับรองหนึ่งระดับได้
๒. การเสนอผลงานให้มีความยาวไม่น้อยกว่า ๕ หน้ากระดาษ A๔

**แบบการเสนอข้อเสนอแนวทางการพัฒนาหรือปรับปรุงงาน
(ระดับชำนาญการ และระดับชำนาญการพิเศษ)**

๑. เรื่อง แนวทางการพัฒนาประสิทธิภาพการกู้ชีพ กู้ภัยในอุทยานแห่งชาติ

๒. หลักการและเหตุผล

ส่วนกู้ภัยอุทยานแห่งชาติ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้จัดตั้งขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๙ โดยใช้ชื่อว่า ส่วนกู้ภัยและมวลชนสัมพันธ์ เพื่อปฏิบัติงานด้านการดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงได้เปลี่ยนชื่อเป็น ส่วนกู้ภัยอุทยานแห่งชาติ สังกัดสำนักอุทยานแห่งชาติ จนถึงปัจจุบัน มีภารกิจและหน้าที่ในการจัดทำแผนด้านการเฝ้าระวัง ป้องกัน เตือนภัย และการกู้ภัยในอุทยานแห่งชาติให้ได้มาตรฐานในอุทยานแห่งชาติและวนอุทยานทั่วประเทศ วางมาตรการและกำกับดูแลความปลอดภัยต่างๆ ศึกษาพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศด้านการเฝ้าระวัง และการแจ้งเตือนภัย ประเมินสถานการณ์ ความต้องการ การรายงานสถานการณ์ และอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติภารกิจฉุกเฉิน กรณีอพยพช่วยเหลือประชาชน และ/หรือเจ้าหน้าที่ในพื้นที่เสี่ยงภัย รวมไปถึงจัดการฝึกอบรม ฝึกซ้อม ปฏิบัติในการป้องกันและการกู้ภัย ให้เป็นไปตามมาตรฐานสากลร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย โดยมีศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติ จำนวน ๗ ศูนย์ ครอบคลุมอยู่ในภูมิภาคต่าง ๆ ดังนี้ ๑) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๑ จังหวัดเชียงใหม่ ๒) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๒ จังหวัดพิษณุโลก ๓) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติ ที่ ๓ จังหวัดนครราชสีมา ๔) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติ ที่ ๔ จังหวัดตราด ๕) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติ ที่ ๕ จังหวัดกาญจนบุรี ๖) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติ ที่ ๖ จังหวัดภูเก็ต และ ๗) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติ ที่ ๗ จังหวัดสตูล ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ ฝึกซ้อมการปฏิบัติงานด้านการค้นหา กู้ภัย ให้แก่ชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติทั่วประเทศ จำนวน ๑๕๖ แห่ง เพื่อให้เกิดทักษะและเข้าใจขั้นตอนในการปฏิบัติงาน รวมทั้งการฝึกซ้อมตามแผนเผชิญเหตุในทุกๆ อุทยานแห่งชาติ เพื่อเตรียมความพร้อมหากเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้กำหนดให้อุทยานแห่งชาติทุกแห่งมีเจ้าหน้าที่ชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติ อย่างน้อย ๑ ชุด เพื่อให้การดูแล ช่วยเหลือ ปฐมพยาบาล นักท่องเที่ยวเมื่อเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินต่าง ๆ ได้ทันทั่วถึงและส่งต่อนักท่องเที่ยวให้หน่วยบริการทางการแพทย์ได้อย่างปลอดภัย โดยส่วนกู้ภัยอุทยานแห่งชาติ สำนักอุทยานแห่งชาติได้ให้การส่งเสริมสนับสนุนอุทยานแห่งชาติทุกแห่งในการพัฒนาบุคลากรเจ้าหน้าที่ชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติให้มีความรู้และทักษะในการช่วยเหลือ ปฐมพยาบาล นักท่องเที่ยวเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน รวมถึงให้การสนับสนุนเครื่องมือ อุปกรณ์ เทคโนโลยี การสื่อสาร และการส่งเสริมงานด้านเครือข่ายการกู้ชีพ กู้ภัย มีการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม การให้ความรู้แก่ประชาชนทั่วไป การเข้าร่วมงานวิชาการต่าง ๆ ร่วมกับองค์กรเครือข่ายทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เช่น กระทรวงสาธารณสุข สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ตำรวจท่องเที่ยว มูลนิธิ และโรงพยาบาลต่างๆ เป็นต้น

เจ้าหน้าที่ชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติ ถือได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของงานในส่วนกู้ภัยอุทยานแห่งชาติ ในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่ประสบภัย จำเป็นต้องอาศัยทั้งความรู้ ทักษะและความชำนาญของเจ้าหน้าที่ชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติ แต่ในบางครั้งเมื่อเผชิญสถานการณ์จริงเจ้าหน้าที่ชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติ อาจมีไม่เพียงพอหรือไม่สามารถเข้าปฏิบัติหน้าที่ได้ทันที ดังนั้นการฝึกอบรมให้กับเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ ทุกคนให้มีความรู้ ความเข้าใจ สามารถปฐมพยาบาลเบื้องต้นหรือช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐานได้ ก็จะเป็นการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่ประสบภัยได้อย่างรวดเร็ว ทันทีที่ปลอดภัยตามหลักวิชาการและเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพการกู้ชีพ กู้ภัยในอุทยานแห่งชาติให้สูงขึ้นด้วย

๓. บทวิเคราะห์/แนวความคิด/ข้อเสนอ และข้อจำกัดที่อาจเกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข

จากรายงานข้อมูลการเกิดอุบัติเหตุในอุทยานแห่งชาติและวนอุทยาน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ พบว่า เกิดอุบัติเหตุในอุทยานแห่งชาติและวนอุทยาน จำนวน ๗๘๗ ครั้ง ในอุทยานแห่งชาติ จำนวน ๙๔ แห่ง ประกอบด้วย อุทยานแห่งชาติทางบก ๗๐๓ ครั้ง และอุทยานแห่งชาติทางทะเล ๘๐ ครั้ง มีผู้บาดเจ็บ ๘๓๒ คน เสียชีวิต ๔๗ คน ลักษณะอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในพื้นที่อุทยานแห่งชาติเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ ๑) ยานพาหนะ จำนวน ๒๕๔ ครั้ง ๒) อุบัติเหตุเล็กน้อย (ลื่นล้ม/หกล้ม/ข้อเท้าแพลง) จำนวน ๒๓๐ ครั้ง ๓) สุขภาพ จำนวน ๑๕๑ ครั้ง ๔) อันตรายจากสัตว์ จำนวน ๕๘ ครั้ง ๕) อุบัติเหตุรุนแรง (พลัดตกจากที่สูง ศีรษะแตก/อวัยวะสำคัญได้รับบาดเจ็บ) จำนวน ๕๕ ครั้ง ๖) ภัยธรรมชาติ น้ำป่าไหลหลาก ดินสไลด์ พายุลูกเห็บ ดินโคลนถล่ม หินถล่ม เหตุเพลิงไหม้ ฆ่าตัวตาย พบศพลอยน้ำ พบโครงกระดูกมนุษย์ การทำร้ายร่างกาย จำนวน ๒๒ ครั้ง ๗) จมน้ำ จำนวน ๑๐ ครั้ง และ ๗) พลัดหลง จำนวน ๗ ครั้ง

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้ตระหนักถึงความสำคัญของความปลอดภัยและการเตรียมความพร้อมในการรับมือกับเหตุการณ์ฉุกเฉินต่าง ๆ ซึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ นายธัญญา เนติธรรมกุล อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้จัดทำ โครงการเตรียมความพร้อมดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ตามนโยบายรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การกู้ชีพกู้ภัยในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตามมาตรฐานสากลอย่างเต็มรูปแบบ มีการฝึกซ้อมแผนช่วยเหลือนักท่องเที่ยว การจำลองเหตุการณ์ต่างๆ เช่น การช่วยเหลือและปฐมพยาบาลเบื้องต้น จัดหาวัสดุอุปกรณ์ที่มีในพื้นที่มาลำเลียงผู้ได้รับบาดเจ็บส่งต่อโรงพยาบาลในพื้นที่ได้อย่างทันท่วงที

ข้อเสนอแนะ

๑) ด้านการบริหารจัดการ มีการกำหนดนโยบายและแนวทางการกู้ชีพ กู้ภัยในอุทยานแห่งชาติ อย่างชัดเจนเป็นระบบ โดยจัดทำเป็นคู่มือแนวทางการกู้ชีพ กู้ภัยในอุทยานแห่งชาติเพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในอุทยานแห่งชาติทุกคน

๒) ด้านโครงสร้างการบริหาร มีการจัดทำโครงสร้างการบริหารงานในอุทยานแห่งชาติและมีการกำหนดอำนาจหน้าที่การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่แต่ละตำแหน่งอย่างชัดเจน

๓) ด้านบุคลากร มีการสรรหาบุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ในอุทยานแห่งชาติตรงตามมาตรฐานตำแหน่ง มีการอบรมพัฒนาความรู้ ทักษะ เพื่อให้เกิดความชำนาญในการปฏิบัติหน้าที่ ในส่วนของการกู้ชีพ กู้ภัยในอุทยานแห่งชาติ จัดฝึกอบรมหลักสูตรขั้นพื้นฐานให้แก่เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติทุกคน ได้แก่ หลักสูตรการปฐมพยาบาลเบื้องต้นและหลักสูตรการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้จัดให้มีการซ้อมแผนเผชิญเหตุปีละไม่น้อยกว่า ๒ ครั้ง เพื่อเป็นการซักซ้อมความเข้าใจและให้เกิดความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติงานเมื่อเกิดเหตุการณ์จริง

๔) ด้านวัสดุ อุปกรณ์ มีการสนับสนุนวัสดุ อุปกรณ์ในการปฏิบัติงานด้านการกู้ชีพ กู้ภัยในอุทยานแห่งชาติที่จำเป็นอย่างเพียงพอ เช่น รถกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติ อุปกรณ์กู้ภัยภาคป่าภูเขา เครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจแบบอัตโนมัติ (AED) อุปกรณ์ปฐมพยาบาลเบื้องต้น ยาและเวชภัณฑ์ต่าง ๆ รวมถึงอุปกรณ์การติดต่อสื่อสาร เป็นต้น โดยจัดให้มีการควบคุม ตรวจสอบ บำรุง ดูแลรักษาวัสดุ อุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งานอยู่เสมอ

๕) ด้านงบประมาณ มีการจัดสรรงบประมาณในการพัฒนา ดูแลรักษาสภาพแวดล้อมในอุทยานแห่งชาติให้มีความปลอดภัย การจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ การบำรุงรักษา การสรรหาบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านกู้ชีพ กู้ภัย การฝึกอบรมพัฒนาศักยภาพของเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ และค่าตอบแทนล่วงเวลาให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน

๖) ด้านเครือข่ายในการปฏิบัติงานด้านกู้ชีพ กู้ภัย มีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานทั้งภาครัฐ เอกชนและชุมชน เช่น กระทรวงสาธารณสุข สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย โรงพยาบาล อาสาสมัครด้านการกู้ชีพ กู้ภัยในพื้นที่ มูลนิธิกู้ชีพ เป็นต้น เพื่อให้การดำเนินงานด้านการกู้ชีพ กู้ภัย ในอุทยานแห่งชาติมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สร้างความเชื่อมั่นให้แก่นักท่องเที่ยวที่มาเข้ามาใช้บริการในอุทยานแห่งชาติ

๔. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๔.๑ อุทยานแห่งชาติมีคู่มือแนวทางการกู้ชีพ กู้ภัยในอุทยานแห่งชาติที่มีมาตรฐาน

๔.๒ ได้รับการจัดสรรบุคลากร วัสดุอุปกรณ์และงบประมาณในการบริหารจัดการการกู้ชีพ กู้ภัยในอุทยานแห่งชาติอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ

๔.๓ เจ้าหน้าที่ชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติและเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติทุกคน สามารถช่วยเหลือดูแลปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้แก่นักท่องเที่ยวที่ประสบเหตุในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในอุทยานแห่งชาติได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และปลอดภัยตามหลักวิชาการ

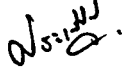
๔.๔ เจ้าหน้าที่ชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีศักยภาพสามารถดูแลช่วยเหลือนักท่องเที่ยวผู้ประสบเหตุได้อย่างมีประสิทธิภาพตามมาตรฐานสากล

๔.๕ เจ้าหน้าที่ชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติ มีการทบทวนความรู้และทักษะการกู้ชีพ กู้ภัยทำให้เกิดความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติหน้าที่

๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จ

๕.๑ เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติสามารถปฏิบัติงานตามคู่มือแนวทางการกู้ชีพ กู้ภัยในอุทยานแห่งชาติที่มีมาตรฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถช่วยเหลือหรือส่งต่อนักท่องเที่ยวผู้ประสบเหตุฉุกเฉินได้อย่างปลอดภัย

- ๕.๒ เจ้าหน้าที่ชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติมีความรู้ ทักษะและความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติหน้าที่
- ๕.๓ อุทยานแห่งชาติได้รับการจัดสรรบุคลากร วัสดุอุปกรณ์และงบประมาณในการบริหารจัดการ
- การกู้ชีพ กู้ภัยในอุทยานแห่งชาติอย่างเพียงพอ
- ๕.๔ อัตราการเกิดอุบัติเหตุในอุทยานแห่งชาติลดลง
- ๕.๕ อัตราการรอดชีวิตของนักท่องเที่ยวผู้ประสบเหตุฉุกเฉินต่าง ๆ ภายในอุทยานแห่งชาติ เพิ่มขึ้น
- ๕.๖ มีเครือข่ายประสานความร่วมมือช่วยเหลือการกู้ชีพ กู้ภัยในอุทยานแห่งชาติ

(ลงชื่อ)

(นายประเสริฐ เพ็ชรผจญ)

(ตำแหน่ง) นักวิชาการป่าไม้ปฏิบัติการ

วันที่ ๒๒ / เมษายน / ๒๕๖๗

ผู้ขอประเมิน